

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.51/2025/11.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. november 5. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A súlyos testi sértés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 volt főhadnagy vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2025. április 3. napján kihirdetett 42.Kb.128/2024/22-I. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2025. április 3. napján kihirdetett 42.Kb.128/2024/22-I. számú ítéletével Terhelt1 volt főhadnagy vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés kísérletének bűntettében, ezért 200 napi tétel, napi tételenként 1500 Ft, összesen 300.000 Ft pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására, az eljárás során lefoglalt tárgyak lefoglalásának megszüntetésére és az egyik tárgy megsemmisítésére, míg a kamerafelvételt tartalmazó adathordozó iratok közötti kezelésére. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 286.700 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A tárgyaláson az ügyész súlyosításért, súlyosabb büntetés és katonai mellékbüntetés kiszabása érdekében fellebbezett. A vádlott a kihirdetett ítéletet tudomásul vette. A védő részbeni megalapozatlanság és járulékos kérdések tekintetében fellebbezett.

[3] Az ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ugyan helytállóan vette számba az enyhítő és súlyosító körülményeket, azonban nem a súlyuknak megfelelően értékelte azokat a büntetés kiszabása körében. Álláspontja szerint a lefokozástól történő eltekintésnek nem lehet oka az, hogy a sértett is közrehatott a cselekmény bekövetkezésében, mivel ezt az enyhítő körülményt az elsőfokú bíróság már a pénzbüntetés kiszabásával értékelte. Hivatkozása szerint a vádlott a

cselekményt katonai jellegének hangsúlyozásával követte el, ezért az sérti a honvédség tekintélyét. Egy példás előmenetelű katonával szemben katonai mellékbüntetés kiszabása a generális prevenciót is szolgálja, a speciális prevenció pedig kizárólag a pénzbüntetés mellett kiszabott katonai mellékbüntetéssel tud megvalósulni.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.164/2025/8. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással, a vádlott terhére, a vele szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételei számának és az egy napi tétel összegének felemelése érdekében tartotta fenn. Utalt arra, hogy az elsőfokú katonai tanács eljárása során a perrendi szabályokat betartotta, nem vétett olyan eljárási hibát, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhetné. A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállás megalapozott, mentes a megalapozatlansági okoktól, ezért felülbírálatra alkalmas. Az általa rögzített tényállás alapján helytállóan következtetett a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, szándékára, bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket teljesszórően feltárta, és helytállóan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a vádlottal szemben szabadságvesztés büntetés kiszabása helyett pénzbüntetés kiszabása is elegendő. Tévedett azonban a napi tételek száma és az egy napi tétel összege meghatározásakor, mert a pénzbüntetés napi tételeinek száma nem igazodik a cselekmény tárgyi súlyához, míg az egy napi tételnek megfelelő összegnek a törvényi minimum közelében történt rögzítése nem áll arányban a vádlott vagyoni és jövedelmi viszonyaival. Ezek felemelése szükséges. Utalt azonban a fellebbviteli főügyészség arra, hogy a katonai szolgálatát magas színvonalon teljesített vádlott, aki időközben leszerelt, a bűncselekményét sértetti közrehatásra, magánéleti viszonyok között követte el. Első alkalommal került összeütközésbe a törvénnyel, így megszerzett tiszti rendfokozata viselésére nem vált méltatlanná. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, melynek eredményeként a vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételei számát, illetve az egy napi tételnek megfelelő összeget emelje fel, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

[5] A védő előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben a részbeni megalapozatlanság miatti és a járulékos kérdés – bűnügyi költség – tekintetében előterjesztett fellebbezését fenntartotta. Elsődleges indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása megalapozatlanul tartalmazza azt, hogy "Terhelt főhadnagy magatartása a sérült testtájékra és a legalább egy az arcot ért erőbehatás nagyságára tekintettel alkalmas volt arra, hogy súlyosabb, nyolc napon túl gyógyuló sérülést okozzon". A védői álláspont szerint ugyanis a „legalább egy” kifejezés arra enged következtetni, mintha több olyan erőbehatás is lehetett volna, csupán nem sikerült bizonyítani. A védői álláspont szerint azonban az állapítható meg, hogy kizárólag egy a vádlotti magatartással összefüggésbe hozható, a bűncselekmény megállapítását megalapozó sérülés keletkezett, ezért a „legalább” kifejezés mellőzését indítványozta. Kifogásolta a védő, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében úgy foglalta össze a vádlott nyilatkozatait, hogy a tárgyaláson előbb tagadta, majd beismerte bűnösségét. A védői álláspont szerint azonban védenca már a tárgyalás kezdeti szakaszában is feltáró jellegű beismerő vallomást tett, bűnösségét nem tagadta, csupán azt vitatta, hogy magatartása súlyos testi sérülés okozására alkalmas volt. Ennek alapjául szolgált, a szélsőséges és megalapozatlan vádirati tényállás, mely szerint védenca tizenöt alkalommal mért közepes, illetve nagy erejű ütések a sértett

fejére. Az ítéleti tényállás ezeket már nem tartalmazta, de az igazságügyi orvosszakértő tévesen hivatkozott ilyen ütések lehetőségére. Utalt továbbá a védő arra, hogy a tárgyi bizonyítékként számításba vett videófelvétel jogszabálysértően készült el, melyet a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság NAIH-1036-6/2025. számú határozata is alátámasztott, kiemelve, hogy a videófelvétel a büntető eljáráson kívül, nem a bűncselekménnyel összefüggésben keletkezett, így nem vonható ugyanazon megítélés alá, mint azok a tárgyi bizonyítási eszközök, amelyekre a bűncselekményt elkövették, vagy amelyek a bűncselekmény útján jöttek létre. Kifogásolta a védő, hogy az elsőfokú katonai tanács alapvetően helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket, azonban tévesen hivatkozott az elszaporodottságra mint súlyosító körülményre. Érvelése szerint a hivatalosan közzétett bűnügyi statisztikák általánosságban is és az erőszakos jellegű cselekmények esetében is a bűncselekmények számának visszaszorulásáról adnak számot. Ezért e súlyosító körülmény mellőzésére tett indítványt. Másodlagos indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy a Budapesti Nyomozó Ügyészség szakértől igazságügyi orvosszakértő kirendelésekor szükségtelenül hívta fel, hogy szükség esetén traumatológus szakértőt vonhat be a vizsgálatba. A védői álláspont szerint ugyanis az egyszerű szakkérdés eldöntéséhez elegendő lett volna az orvosszakértő kirendelése. Utalt arra, hogy a traumatológus szakértő eljárása kapcsán felmerült bűnügyi költség az eljárás során szükségtelenül merült fel, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottat mentesítse ezen költség egészben vagy részben történő megfizetése alól. Fellebbezése indokolásához csatolta a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság hivatkozott határozatát, melynek lényege szerint azon kérelmezett személy, akinek a házára szerelt kamerája rögzítette a tényállásban leírt cselekményt, és amely felvételt a hatóságok a büntetőeljárás során bizonyítékként felhasználták megsértette az Általános Adatvédelmi Rendelet 6. cikk (1) bekezdését azáltal, hogy jogalap nélkül folytatott közterületre kiterjedő kamerás megfigyelést az ingatlan területén, és a közterületen tartózkodó kérelmezőről megfelelő jogalap nélkül videófelvételt készített és tárolt. Megállapította ugyanakkor a hatóság azt is, hogy a kérelmezett a kamerafelvétel ügyészség részére történő átadásával nem sértette meg a kérelmező személyes adatok védelméhez való jogát, hiszen a büntetőeljárás szabályai szerint szabályszerű lefoglalás keretében adta át a felvételt. A kérelmezett, tehát törvényes jogi kötelezettségének tett eleget, amikor a felvételt átadta.

[6] A védő által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű. Ebből következően a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét.

[7] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács eljárása során a perrendi szabályokat betartotta. Az iratoknak a bíróságra érkezését követően a törvényes határidőn belül előkészítő ülést tűzött ki, majd tárgyalásra tért át, figyelemmel arra, hogy a vádlott nem tett a váddal egyező beismerő nyilatkozatot. A katonai tanács az előkészítő ülés és a tárgyalás során a vádlottal, a tanúkkal és a szakértőkkel szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott, és az ügy egyéb bizonyítékait is a jogszabályban előírt formában tette a bizonyítás anyagává. Az érdekeltek eljárási szabálysértésre nem is hivatkoztak.

[8] Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott a nyomozás során nem kívánt vallomást tenni, az előkészítő ülésen nem ismerte be a bűncselekmény elkövetését, míg a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy a vád tárgyává tett cselekményben nem érzi magát bűnösnek, de a felelősségét elismeri a cselekményben olyan módon, hogy többször ütött a sértett felé, de ezek csak tanú6 vállát érték el. a bizonyítási eljárás végén elismerte a felelősségét egy közepes erejű arcra irányuló ütésben, azzal, hogy hivatkozott a sértett provokatív magatartására. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlott tárgyaláson tett beismerő nyilatkozata, a kihallgatott tanúk vallomásai, az igazságügyi orvosszakértői vélemény, és a szakértőknek a tárgyaláson tett nyilatkozatai, a bizonyítás anyagává tett kamerafelvétel, valamint az egyéb bizonyítékok, így különösen orvosi dokumentációk és rendőrségi iratok alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítélete [7] bekezdésétől a [20] bekezdéséig ismertette az általa megismert bizonyítékokat, majd a [21] és [22] bekezdésében értékelte azokat. Logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el a tényállás alapjául. Ítélete indokolásában foglalkozott az objektív bizonyítéknak tekinthető videó felvétel bizonyítékként történő felhasználhatóságával, és helyesen utalt arra, hogy a nyomozó hatóság a büntetőeljárás törvény szabályainak megfelelően foglalta azt le, így a Be. 167. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően az a bizonyítás során szabadon felhasználható volt.

[9] Összességében megállapítható, hogy a katonai tanács által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Az ítéltábla katonai tanácsának álláspontja szerint a védőnek a tényállás megalapozatlanságára hivatkozó fellebbezése nem alapos. Az elsőfokú bíróság az ítéletben rögzített „legalább egy” kifejezést az általa elfogadott igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson tett megállapítására alapozta. Ezen kifejezésnek a tényállásban történő szerepeltetése a vádlott bűnösségének megállapítása szempontjából nem megalapozatlan, ténylegesen a védőnek emiatt megalapozatlanságra történő hivatkozása érdemben nem jelenti a megállapított tényállás támadását, a kifejezés mellőzése lényegi eltérést nem eredményezne.

[10] Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor Terhelt1 volt főhadnagy vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés kísérletének büntetében megállapította. A törvényszék ítélete [26]-[30] bekezdéséig fejtette ki a jogi minősítéssel kapcsolatos álláspontját, mellyel a másodfokú bíróság egyetértett.

[11] A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem alapos.

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket, és nem tévedett, amikor az enyhítő körülmények

jelentősebb számára és súlyára figyelemmel a vádlottal szemben a Btk. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásával szabadságvesztés helyett pénzbüntetést szabott ki, melynél a napi tételek száma arányos a cselekmény tárgyi súlyával, hiszen a sértett provokatív fellépése hatására követte el a bűncselekményt, a tárgyalási szakban beismerő vallomást tett, megbánta a cselekmény elkövetését, mellyel összefüggésben az addig szolgálatát kiváló szinten teljesítő terhelt a szolgálati viszonya megszüntetését kezdeményezte. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a napi tétel összegét megállapította, mert az még megfelelően tükrözi a vádlott személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyait. Az elsőfokú bíróság által kiszabott pénzbüntetés eltúlzottan enyhének nem tekinthető, alkalmas a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok elérésére.

[13] A védőnek a bűnügyi költség megállapítását támadó fellebbezése nem alapos.

[14] A Fővárosi Nyomozó Ügyészség az igazságügyi orvosszakértő kirendelése során maga rendelkezett úgy, hogy szükség esetén a szakértői vizsgálatba traumatológus szakkonzulens is bevonható. Az igazságügyi orvosszakértő ezt szükségesnek látta, és az elsőfokú bíróság a tárgyaláson együtt hallgatta meg őket, sőt az eredetileg kirendelt szakértő átadta a válaszadás lehetőségét az igazságügyi traumatológus szakértőnek, amikor úgy látta, hogy a kérdés megválaszolása az ő szakismerete körébe tartozik. Ebből következően nem állapítható meg az, hogy traumatológus szakorvos igazságügyi szakértő szükségtelenül lett volna igénybe véve az ügyben, illetve, hogy a bűnügyi költségnek a rá jutó része szükségtelenül merült volna fel.

[15] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság helyes indokai alapján helybenhagyta.

[16] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának végzése a Be. 605. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2025. november 5.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 42.Kb.128/2024/22-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.51/2025/11. számú végzése folytán Terhelt1 volt főhadnagy vádlottal szemben 2025. november 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. november 5.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

..